

[Bomholt.]

strand foran høje Skrænter, er Badning paa lange Strækninger forbudt. Det er i øvrigt heller ikke alt for godt i adskillige vestjyske Sogne; mange Steder mangler der allerede nu Adgangsveje til Stranden. Der er Havsogne, der er ved at være spærret ude fra Havet med kun en enkelt tilladt Vejføring. Hvis Forholdene var, som de burde være, skulde det ikke være nødvendigt at købe Stumper af Strandene tilbage til Offentlighedens Besiddelse for at indrette dem til Fluepapirer. Med den Retning, Friluftslivet har taget, tror jeg ikke det i Længden vil være muligt at spærre den danske Befolkning ude fra Rigets Strande, og en Løsning vil melde sig med umiddelbar Nødvendighed. Forslaget er imidlertid en absolut nødvendig Ventil, og jeg kan derfor anbefale det.

Et andet Spørgsmaal, som i øvrigt ogsaa melder sig, er Adgangen til vore Søbredder. Jeg ved ikke, om Forslagets Udtryk „Badestrand“ ogsaa omfatter Søbredder. Hvis der om muligt kunde findes en skaansom Løsning af Problemet om vore Søbredder, saavel Fredning som Adgang for Offentligheden — Fredning maaske i Form af en Byggecen sur som ved Skovbryn —, vilde det være bedst for alle Parter.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig Udvalgsbehandling.

Hans Pinstrup: Der vil næppe her i Rigsdagen være Modstandere af, at der skabes gode Betingelser for Befolkningens Friluftsliv. Det, det drejer sig om ved denne Lovgivning, er at faa fastsat Bestemmelser, der samtidig tager rimelige Hensyn og sikrer, at ejendomsretlige Forhold, herunder Hensynet til den private Fred eller Husfred, samt produktionsmæssige Forhold, Erhvervsinteresser, ikke gaas for nær. Gennem den gældende Naturfredningslov er der dydet et meget stort Bidrag til Løsning af det, der angives som den foreslaaede Lovgivnings Formaal. Overordentlig store Arealer er Landet over fredet og mange med fri Adgang for Befolkningen. Paa store Strækninger er der gennem disse Fredninger taget Hensyn til at sikre Befolkningens Friluftsliv. Der er de store Fredninger og Stianlæg i det, man kalder Københavns grønne Omraader, der er endvidere sikret

Befolkningen Lejrpladser og Badestrande mangfoldige Steder i Landet, og der er vort Lands overordentlig omfattende Strandfredning. Meget store Arealer er der paalagt Fredningsservitut. Fredningssagernes Antal stiger stærkt Aar for Aar, hvilket for øvrigt har medført Talen om og Kritikken af, at Naturfredningen, som man siger, er ved at gaa over Gevind. At dette sidste ikke sker, at Fredningsinteresserne afpasses, saa Fredningerne ikke bliver en Hindring for eller kommer i Modsætningsforhold til det levende Liv, til Udviklingen og Øgelsen af Danmarks produktive Krav, maa det være Overfredningsnævnets store Opgave at paase og varetage.

I denne Forbindelse maa det beklages, at Danmarks Naturfredningsforening undertiden tiltræder Fredningssager rejst af mere eller mindre tilfældige Privatpersoner eller lokale Institutioner, Sager, hvis fredningsmæssige Værdi er mere tvivlsom. Det er beklageligt, fordi Rejsningen af Sager paa tvivlsomt Grundlag øger Angrebene og den stærke Kritik, der er ved at faa Fodfæste i Befolkningen mod Naturfredningen i sin Helhed. Dertil kommer de unødige Omkostninger for Staten, saadanne Sagers Rejsning medfører. Paa Baggrund af de store, omfattende, man kan vist sige grundlæggende Fredninger, der nu er gennemført Landet over, maa der gaas frem med Ansvarsfuldhed og Agtpaagivenhed, og naar den højtærede Statsminister i sin Forelæggelsestale anfører, at det er hans Agt at foreslaa Ændringer til Naturfredningsloven, kan jeg sige, at mit Parti ogsaa ønsker flere Ændringer i denne Lovgivning.

Hovedspørgsmaalet i Forbindelse med det Lovforslag, vi behandler, er, om det er rigtigt at skabe en ny stor Institution til Varetagelse af det anførte Formaal, der dog ogsaa har nøje Forbindelse med Naturfredningsloven. Dette staar for mig som tvivlsomt og bør i alle Tilfælde nærmere overvejes i et Udvalg. Men mener man, at en særlig Lov og en særlig Institution skal løse denne Opgave, saa maa Lovforslaget ændres meget væsentligt.

Vi finder ikke Udvalgets Sammensætning tilfredsstillende. Amterne og Sognekommunerne, der normalt vil komme til at udrede Halvdelen af Udgifterne, faar kun 1 Repræsentant i et 7 Mands Udvalg. Det